

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3419/2021. (X. 15.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kfv.III.37.776/2020/5. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. A jogi képviselővel (dr. Karasi Zsolt egyéni ügyvéd) eljáró indítványozó alkotmányjogi panaszt terjesztett elő az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján, melyben a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kfv.III.37.776/2020/5. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte, a Fővárosi Törvényszék 3.Kf.650.155/2020/6. számú ítéletére is kiterjedő hatállyal.
- [2] 1.1. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló eljárás során megállapított tényállás szerint az indítványozó kiskorú gyermeke az alapügy alperesének (egy egyházmegyének) a fenntartásában működő óvodába járt 2018-ban. A gyermek 2018. szeptember 24. napján az óvodában balesetet szenvedett, a csúszdáról leesett. Az indítványozó 2019. május 9. napján levelet írt az intézmény vezetőjének, sérelmezve, hogy a szülőket a sérülésről nem értesítették, és utóbb sem kaptak az ügygel kapcsolatosan semmilyen tájékoztatást. Az indítványozó kérte, hogy amennyiben történt vizsgálat, annak eredményét és a vizsgálat során keletkezett dokumentumokat ismertessék a szülőkkel, amennyiben pedig nem történt vizsgálat, azt folytassák le.
- [3] Az intézmény az indítványozó beadványa alapján 2019. május 21. napján vizsgálatot folytatott le, arról jegyzőkönyvet készített, majd 2019. május 23-i levelében arról tájékoztatta az indítványozót, hogy az óvónő a tőle elvárható módon ellátta a gyermekek felügyeletét, a balesetet követően megfelelően járt el és a megfelelő intézkedéseket megtette. Az intézmény szerint helyesen járt el az óvoda akkor, amikor a balesetről (a kisebb sérülés miatt) nem vett fel jegyzőkönyvet, azonban helytelenül járt el akkor, amikor a balesetet nem vette nyilván tartásba, ezért az intézményvezető felhívta az óvoda-pedagógusok figyelmét a helyes gyakorlatra.
- [4] Az indítványozó 2019. május 30. napján az alpereshez mint az intézmény fenntartójához fordult, és a nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Nkt.) 37. § (3) bekezdés a) pontja alapján kérte az alperes másodfokú eljárásának lefolytatását jogszabálysértésre és az intézmény belső szabályzatának megsértésére hivatkozva. Az alperes 2019. augusztus 22. napján meghozott, 430-16E/2019. iktatószámú határozatával bírálta el az indítványozó kérelmét, azonban határozatát nem hivatalos iratként, hanem egyszerű belföldi tértivevénnyel adta postára. A határozat 2019. szeptember 11. napján „nem kereste” postai rájegyzéssel érkezett vissza az alpereshez. Mindeközben az indítványozó 2019. augusztus 26. napján mulasztás megállapítása iránti pert kezdeményezett az alperessel szemben, annak megállapítását kérve, hogy az alperes a rá vonatkozó ügyintézési határidőn belül elmulasztotta a jogorvoslati kérelmét elbírálni és arról őt tájékoztatni.
- [5] 1.2. A Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 102.K.28.227/2019/13. számú (sorszámában utóbb kijavított) ítéletével megállapította, hogy az alperes elmulasztotta az Nkt. 38. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó, az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 85. § (3) bekezdésében foglalt kötelezettségét azzal, hogy a 430-16E/2019. iktatószámú határozatát nem hivatalos iratként kézbesítette. A Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítélete szerint az Nkt. 38. § (3) bekezdése csupán az Ákr. határidők számítására vonatkozó szabályát rendelte az alperes eljárására alkalmazni, az ügyintézési határidő szabályát nem, ekként az Ákr. szerinti ügyintézési határidő elmulasztása nem értékelhető az alperes terhére. Az elsőfokú ítélet szerint az alperes eljárására az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése sem alkalmazható közvetlenül, tekintettel arra, hogy az alperes egyházmegye nem hatóság, és nem minősül közhatalmi szervnek sem, azonban az észszerű határidőn belül történő eljárás követelménye általános jogelvként az alperes eljárására is figyelembe vehető, mely követelményt azonban az alperes jelen esetben nem sértette meg.

Az ítélet szerint megállapítható az alperes mulasztása azért, mert az egyébként észszerű időben meghozott döntés nem került kézbesítésre, így pedig a határozat joghatás kiváltására nem volt alkalmas. A Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság azt is kiemelte ítéletében, hogy mivel az alperes a döntését már meghozta, így a döntés tekintetében a határidő számításának kérdéséről függetlenül sem lett volna helye mulasztás megállapításáról szóló ítéletnek. A közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 129. § (3) bekezdése alapján ugyanis a mulasztás megállapításának az lenne a jogkövetkezménye, hogy az alperesnek ismételtelen meg kellene hoznia az egyébként jelen esetben már kétségtől meghozott (csak éppen szabályszerűen nem kézbesített, és ezért joghatás kiváltására a szabályszerű kézbesítés nem alkalmas) határozatát.

- [6] 1.3. Az indítványozó fellebbezése nyomán másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék 3.Kf.650.155/2020/6. számú ítéletével az elsőfokú ítélet fellebbezett részét eltérő indokolással helybenhagyta. A Fővárosi Törvényszék álláspontja szerint az Nkt. 38. § (3) bekezdésének az az értelmezése a helytálló, mely szerint a határidők számítására vonatkozó rendelkezések felhívása egyben az Ákr. 50. §-a szerinti ügyintézési határidő felhívását is jelenti, azaz az alperesnek nem az észszerű ügyintézés követelményét, hanem az Ákr. szerinti 60 napos ügyintézési határidőt kellett volna betartania, mely az adott esetben láthatóan nem történt meg. A másodfokú ítélet szerint azonban ennek ellenére az elsőfokú bíróság nem tévedett akkor, amikor nem állapította meg az ügyintézési határidő elmulasztása miatt az alperes mulasztását, ugyanis a Kp. 129. § (3) bekezdéséből következően mulasztási ítélet meghozatala csak akkor lehetséges, ha a mulasztó szerv meg tudja valósítani az elmulasztott cselekményt. Jelen esetben az ügyintézési határidő elmulasztásának orvoslása azonban fogalmilag kizárt, hiszen a határozat meghozatala utóbb megtörtént, orvosolható mulasztást csak a meghozott döntés szabályszerű közlésének elmaradásával összefüggésben lehetett megállapítani.
- [7] 1.4. Az indítványozó felülvizsgálati kérelme alapján eljáró Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kfv.III.37.776/2020/5. számú ítéletével a másodfokú ítéletet eltérő indokolással hatályában fenntartotta. A Kúria ítéletében osztotta az alsóbb fokú bíróságok azon jogértelmezését, miszerint „ha a közigazgatási szerv a közigazgatási cselekményt megvalósította, azaz az egyedi döntést meghozta, akkor mulasztásról nincs szó, mulasztási ítéletnek nincs helye” (Kúria ítélete, Indokolás [42]). A Kúria értelmezésében ugyanakkor nem osztotta a Fővárosi Törvényszék megközelítését az Ákr. 50. §-a alkalmazhatósága tekintetében. A Kúria megítélése szerint az Ákr. „Az ügyintézési határidő és a határidő számítása” alcíme két mellérendelt intézményt kapcsol össze: az ügyintézési határidő a hatóságra nézve állapít meg kötelezettséget (melyhez szorosan kapcsolódik a határidő túllépése), míg a határidő számítása nem csupán az ügyintézési határidőre és nem csak a közigazgatási szervre vonatkozik, ekként az Ákr. 52. §-a (a határidő számítása) az ügyintézési határidőtől (az Ákr. 50. §-ától) függetlenül is értelmezhető. Tekintettel arra, hogy az Nkt. 38. § (3) bekezdése kifejezetten a határidő számítására vonatkozó szabályokat rendeli alkalmazni, ezért az ügyintézési határidő az alperes eljárására nem vonatkozott. A Kúria is kiemelte ugyanakkor, hogy mindennek konkrét jelentősége azért nem volt, mert az alperes a határozatát meghozta, így mulasztás hiányában mulasztást megállapító ítélet meghozatalára egyébként sem volt lehetőség.
- [8] A Kúria ítéletében ugyanakkor (anélkül, hogy erre vonatkozóan felülvizsgálati kérelem került volna előterjesztésre, melyet maga a Kúria is rögzített ítéletében) arra mutatott rá, hogy mulasztási ítéletnek csak közigazgatási cselekmény elmulasztása esetén van helye, azonban közigazgatási cselekménynek a Kp. 4. § (1) és (3) bekezdései alapján csak az egyedi döntés tekinthető, az egyes eljárási cselekmények (így például a kézbesítés) még akkor sem, ha azok szorosan az egyedi döntéshez kapcsolódnak. A szabályszerű kézbesítés elmaradása komoly jogsérelmet okozhat, hiszen addig a jogok nem gyakorolhatóak, a kötelezettségek nem kényszeríthetőek ki, a jogorvoslati határidő nem kezdődik meg, azonban ezen jogsérelem elhárításának nem a mulasztási ítélet az eszköze. Tekintettel arra, hogy jelen esetben az alperes a közigazgatási cselekményt megvalósította (az egyedi határozatot meghozta), a kézbesítés viszont nem tekinthető önálló közigazgatási cselekménynek, ekként a szabályszerű kézbesítés elmaradása miatt sem lett volna helye mulasztási ítéletnek. A Kúria ezen megállapítását a döntés elvi tartalmaként is rögzítette az ítéletében.
- [9] 2. Az indítványozó ezt követően terjesztette elő az Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panaszát, melyben kérte a Kúria Kfv.III.37.776/2020/5. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését, a Fővárosi Törvényszék 3.Kf.650.155/2020/6. számú ítéletére is kiterjedő hatállyal. Az alkotmányjogi panasz

szerint a támadott bírói döntések sértik az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését és XXVIII. cikk (7) bekezdését, az alábbiak szerint.

- [10] Az indítványozó mindenekelőtt az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jog sérelmét állítja a panaszában, arra tekintettel, hogy az indítványozó az alperes határozatát nem ismerhette meg szabályszerű kézbesítés hiányában, így pedig a jogorvoslathoz való jogát sem tudta gyakorolni. Az indítványozó álláspontja szerint az eljáró bíróságoknak meg kellett volna állapítaniuk, hogy az alperes elmulasztotta a közigazgatási cselekmény meghozatalát, melynek következtében (szabályszerű kézbesítés hiányában) az indítványozó jogorvoslathoz való joga sem nyílt meg, így pedig végső soron az a bírói döntés, mely nem állapította meg az alperes mulasztását, az indítványozót a nem kézbesített határozattal összefüggésben a jogorvoslathoz való jogától fosztotta meg. Az alkotmányjogi panasz a XXVIII. cikk (7) bekezdésével összefüggésben vitatja a Kúria azon jogértelmezését is, miszerint a határozat kézbesítése nem minősül önálló közigazgatási cselekménynek, ez ugyanis álláspontja szerint kiüresíti a jogorvoslathoz való jogot azáltal, hogy amennyiben egy meghozott döntés kézbesítése nem szabályszerű, az ügyfelek számára a hatékony bírói jogvédelem sem biztosítható. Az indítvány szerint amennyiben a kézbesítés nem önálló közigazgatási cselekmény (ahogyan azt a Kúria ítélete rögzíti), akkor a kézbesítés szükségképpen a döntésnek a része, ez esetben pedig maga a döntés sem született meg szabályszerű kézbesítés hiányában, azaz a mulasztást meg kellett volna állapítani. Részben ugyancsak a jogorvoslathoz való jog sérelmeként értékeli az indítványozó azt is, hogy a Kúria a felülvizsgálati ellenkérelmet nem tette az indítványozó számára megismerhetővé.
- [11] Az indítványozó a XXIV. cikk (1) bekezdése állított sérelme körében is rögzíti, hogy a Kúria, miközben befogadta az alperes felülvizsgálati ellenkérelmét, ezt az indítványozó részére nem küldte meg (fegyveregyenlőség elvének sérelme), ráadásul a felülvizsgálati ellenkérelem egyébként is hatálytalannak minősült, mert az álláspontja szerint láthatóan jogi képviselő megjelölése nélkül került benyújtásra, miközben a Kúria eljárásában a jogi képviselőt kötelező. Az indítványozó a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog sérelmeként jelöli meg, hogy a Kúria nem vizsgálta a felülvizsgálati kérelem valamennyi elemét (amelyet a Kúria ítélete maga is rögzít), továbbá tévesnek tartja a Kúria ítélete azon megállapítását, miszerint az alperes eljárására az Ákr. szerinti ügyintézési határidő nem volt irányadó. Az indítványozó szerint a Kúria által elfogadott jogértelmezés értelmetlenné teszi a határidő számítására vonatkozó szabályok alkalmazását, hiszen számonkérhető határidő hiányában szükségtelen azok számításáról rendelkezni.
- [12] 3. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint elsőként az alkotmányjogi panasz befogadhatósága törvényi feltételeinek fennállását vizsgálta meg.
- [13] 3.1. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése alapján az Abtv. 27. § szerinti alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. Az indítványozó jogi képviselője a Kúria ítéletét 2021. február 10. napján vette át, az alkotmányjogi panasz pedig 2021. február 17. napján, határidőben került előterjesztésre. Az indítványozó jogorvoslati lehetőségét kimerítette, így az indítvány e tekintetben is megfelel a törvényi feltételeknek. Az indítványozó jogosultnak és érintettnek is tekinthető, mivel saját egyedi ügyével összefüggésben terjesztette elő alkotmányjogi panaszát. Az indítványozó jogi képviselője meghatalmazását csatolta.
- [14] 3.2. Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése a közigazgatási hatósági eljárás, és nem pedig a bírósági eljárások vonatkozásában fogalmazza meg a tisztességes eljárás követelményét, így a bírósági eljárás tisztességtelenségével összefüggésben a XXIV. cikkre nem alapítható alkotmányjogi panasz (lásd például: 3159/2020. (V. 21.) AB végzés, Indokolás [18]). Tekintettel arra, hogy az indítványozó az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése megjelölése mellett a bíróságok (és nem pedig az alapügy alperese) eljárásával összefüggésben állította a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét, ezért az Alkotmánybíróság az indítvány ezen elemét tartalma szerint, a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot rögzítő XXVIII. cikk (1) bekezdése keretei között bírálta el {legutóbb hasonlóan például: 3342/2021. (VII. 23.) AB végzés, Indokolás [11]}. Az indítvány a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdése szerinti követelményének eleget tesz.

- [15] 3.3. Az Abtv. 29. §-a értelmében az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvényellenesség kételye, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés felvetése esetén fogadható be. E befogadási feltételek vagylagos jellegűek, így azok fennállását az Alkotmánybíróság külön-külön vizsgálja [3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]].
- [16] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésének sérelmét állító indítványi elemmel összefüggésben az Alkotmánybíróság hangsúlyozza: állandó gyakorlata szerint „[a]z alkotmányjogi panasz jellegének megfelelően a testület hatáskörébe a bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik. Ebből következően az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírósági határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogorvoslat nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna.” [3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]] Annak megítélése, hogy egy határozat kézbesítése a Kp. rendelkezéseinek alapulvételével önálló közigazgatási cselekménynek minősül-e, olyan szakjogi-törvényértelmezési (és ekként nem alkotmányjogi) kérdés, melynek megítélése az Alkotmánybíróság hatáskörén kívül esik. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a jogorvoslathoz való jog egyébként sem értelmezhető akként, hogy az garantálná az érintett számára sérelmesnek tartott döntés megváltoztatását és a számára kedvező döntés meghozatalát, még akkor sem, ha egy adott egyedi ügy eldöntése szükségképpen kihathat más, később esetlegesen megindítandó eljárások végkimenetelére is. Az Alkotmánybíróság e körben azt is megjegyzi, hogy az indítványozó állításával ellentétben az eljáró bíróságok döntései nem zárták el az indítványozót attól, hogy az alperes határozatával szemben egy külön eljárásban élhessen a jogorvoslathoz való jogával: ellenkezőleg, éppen a határozat szabályszerű kézbesítése tette azt lehetővé az indítványozó számára, hogy megnyíljon számára a határozattal szembeni jogorvoslat gyakorlásának lehetősége (erre vonatkozóan lásd például a Kúria ítéletének [45] bekezdését).
- [17] Az indítványozó azon érveléssel összefüggésben, hogy a Kúria a felülvizsgálati ellenkérelem kézbesítésének elmaradásával összefüggésben megsértette az indítványozó jogorvoslathoz való jogát, az Alkotmánybíróság azt emeli ki, hogy következetes gyakorlatának megfelelően az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jog a rendes jogorvoslatokra vonatkozik, és nem terjed ki a felülvizsgálatra mint rendkívüli jogorvoslatra, így az indítványban kifejtettek nem hozhatóak összefüggésbe a felülvizsgálat során hozott bírói döntéssel [lásd például: 3356/2021. (VII. 28.) AB végzés, Indokolás [22]].
- [18] Mindezen szempontokra figyelemmel az Alkotmánybíróság arra a következtetésre jutott, hogy az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésével összefüggésben nem fogalmaz meg alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, és a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvényellenességi kételyt sem vet fel, ekként nem teljesíti az Abtv. 29. §-a szerinti vagylagos befogadási feltételek egyikét sem.
- [19] A (tartalmilag) az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmét állító indítványi elemekkel összefüggésben az Alkotmánybíróság az alábbiakat állapította meg.
- [20] A felülvizsgálati ellenkérelem kézbesítésének állított elmaradásával kapcsolatosan az Alkotmánybíróság mindezekelőtt arra utal, hogy a felülvizsgálati ellenkérelem szükségképpen járulékos jellegű, azaz azt, hogy a Kúriának a felülvizsgálati eljárás keretei között milyen terjedelemben kell vizsgálnia, nem a felülvizsgálati ellenkérelem, hanem a felülvizsgálati kérelem határozza meg. A felülvizsgálati ellenkérelem járulékos jellegéből következően pedig a Kúriának az ellenkérelem tárgyában nem kell külön döntést hoznia, és azt sem kell megindokolnia, hogy az ellenkérelemben foglaltakkal adott esetben miért nem értett egyet [lásd például: 3249/2020. (VII. 1.) AB végzés, Indokolás [17]]. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint továbbá az alaptörvényellenesség megállapíthatósága szempontjából a kézbesíteni elmulasztott irat tartalmának is jelentősége van. Attól ugyanis, hogy a kézbesítés elmaradása formálisan esetleg kimerítheti egy szakági eljárási szabály megsértését, még nem biztos, hogy ez szükségképpen magával vonja a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmének megállapíthatóságát és ezáltal a bíróság döntésének megsemmisítését is [3064/2019. (III. 29.) AB határozat, Indokolás [21]]. Tekintettel arra, hogy a felülvizsgálati ellenkérelem az indítványozó részéről további nyilatkozattételt nem igényelt, a Kúriának pedig a felülvizsgálati ellenkérelemtől döntést sem kellett hoznia, így a felülvizsgálati ellenkérelem kézbesítésének esetleges elmaradásával összefüggésben, figyelemmel az Alkotmánybíróság hivatkozott, korábbi esetjogára is, sem alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés, sem pedig a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvényellenességi kétely nem fogalmazható meg.

- [21] Az indítványozó felülvizsgálati kérelem elbírálásával kapcsolatos érveivel (az alperes jogi képviselőének állított hiányossága, a felülvizsgálati kérelem egyes elemeinek felülvizgálatra való alkalmassága) összefüggésben az Alkotmánybíróság kiemeli: az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d*) pontja alapján az Alkotmánybíróság a bírói döntéseket az alkotmányosság szempontjából ellenőrizheti, és jogköre a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vizsgálatára és kiküszöbölésére korlátozódik. Annak megítélése, hogy valamely peres fél (jelen esetben az alperes) teljesítette-e a jogi képviselőre vonatkozó, az eljárási törvényekben meghatározott követelményeket, olyan ténykérdés, melynek megítélése a felülvizsgálati bíróság hatásköre, és melynek felülbírálatára (nem lévén alkotmányjogi kérdés) az Alkotmánybíróság nem rendelkezik hatáskörrel. Hasonlóan nem tartozik az Alkotmánybíróság hatáskörébe annak vizsgálata, hogy a felülvizsgálati kérelem milyen terjedelemben volt alkalmas a felülvizgálatra. A tisztességes bírósági eljárás Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó követelménye ugyanakkor a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Ennek megfelelően az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből nem vezethető le a felülvizsgálati kérelem egészének Kúria általi elbírálási kötelezettsége, az a követelmény azonban igen, hogy a Kúria döntésében egyértelműen indokolja meg, ha a felülvizsgálati kérelem valamely elemeit akár formai, akár tartalmi okból nem találja érdemi elbírálásra alkalmasnak. Jelen esetben a Kúria ítéletében egyértelműen állást foglalt részben abban a kérdésben, hogy a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye, részben pedig abban a kérdésben, hogy a felülvizsgálati eljárásban a felülvizsgálati kérelem elbírálására milyen jogi keretek között volt a Kúriának lehetősége, ekként a Kúria ezen Alaptörvényből fakadó kötelezettségének eleget tett.
- [22] Az Alkotmánybíróság azonban külön is megjegyzi: a Kúria ítélete abban a részében, amelyben a Kúria annak ellenére fejtette ki az ügy egy érdemi kérdésében a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél perbeli akaratával és jogi érdekével szemben a saját jogi álláspontját, hogy a felülvizsgálati eljárás keretei e vonatkozásban még a Kúria szerint sem biztosítottak a Kúria számára lehetőséget az érdemi vizsgálatra, jelen esetben kizárólag azért nem vetik fel a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, mert az ítélet indokolásának ezen részei (Indokolás [33]–[44] bekezdések, valamint a döntés elvi tartalmaként az Indokolás [54] bekezdése) a Kúria ítéletének rendelkező részében nem jelentek meg, ekként joghatás kiváltására az indítványozó ügyében alkalmatlanok voltak (függetlenül a megállapítások esetleges helyességétől vagy éppen helytelenségétől).
- [23] Az indítványozó végezetül (tartalmilag) az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmeként értékelte a Kúria ítéletének azon megállapítását is, miszerint az Nkt. 38. § (3) bekezdése értelmében az ügyintézési határidő szabályait az indítványozó ügyében nem kellett alkalmazni. Az indítványozó érvelése szerint értelmetlen az Ákr. határidők számítására vonatkozó szabályozásának előírása akkor, ha egyébként az alperest semmilyen ügyintézési határidő nem köti az eljárás során. Az Alkotmánybíróság az indítványozó ezen érveléssel összefüggésben is emlékeztet arra, hogy az Alkotmánybíróság az Abtv. 27. §-ában szabályozott hatáskörében eljárva a bírói döntés és az Alaptörvény összhangját biztosítja. Ebből következően az Alkotmánybíróság tartózkodik attól, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon {elsőként: 3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]}. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában jelen esetben kizárólag törvényértelmezési kérdést [az Nkt. 38. § (3) bekezdésének Kúria általi értelmezését] vitatta, érvelésében pedig arra nem tért ki, hogy a Kúria által választott jogértelmezés azon túl, hogy az indítványozó számára sérelmes és észszerűtlennek tűnik, miért lenne ellentétes az Alaptörvény (tartalmilag) XXVIII. cikk (1) bekezdésével. Az Alkotmánybíróság megjegyzi: az indítványozó érvelésével ellentétben a Kúria ítéletében részletes magyarázatát adta annak, hogy álláspontja szerint az ügyintézési határidő és a határidő számításának jogintézménye miért és mennyiben választható el egymástól (lásd különösen a Kúria ítéletének [48]–[50] bekezdéseit). Ennek megfelelően az indítvány ezen eleme az alkotmányjogi panaszban foglalt érvek alapján sem alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, sem pedig a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességi kételyt nem vet fel.
- [24] Mindez pedig egyben azt is jelenti, hogy az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény (helyesen) XXVIII. cikk (1) bekezdése állított sérelmével összefüggésben sem teljesíti az Abtv. 29. §-a szerinti vagylagos befogadási feltételek egyikét sem.

[25] 4. Az Alkotmánybíróság a fentiek alapulvételével az alkotmányjogi panaszt – az Ügyrend 5. §-a alapján eljárva – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (3) bekezdésében foglaltakra is, visszautasította.

Budapest, 2021. szeptember 28.

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/498/2021.

